

ГЕНЕРАЛЬНИЙ ПРОКУРОР США - ПРОТИВ ЮЛИИ ТИМОШЕНКО

УДИВИТЕЛЬНЫЙ ЧЕЛОВЕЧИЩЕ – НАШ ПРЕМЬЕР-МИНИСТР. НА НЕЕ СЫПЛЕТСЯ ЦЕЛЫЙ ВОРОХ СЕРЬЕЗНЕЙШИХ ОБВИНЕНИЙ – И В ТОМ, ЧТО ОНА ПОВЯЗАНА ФСБ, И В ТОМ, ЧТО ЦРУ ДАВНО ПОЛОЖИЛО НА НЕЕ ГЛАЗ ИЗ-ЗА ДЕЛА ЛАЗАРЕНКО, И В ТОМ, ЧТО В ТЮРЬМЕ СИЖИВАЛА НЕ ОДИН РАЗ (ВПЕРВЫЕ – ЗА НЕЛЕГАЛЬНЫЙ ПРОВОЗ ВАЛЮТЫ В РАЗМЕРЕ 26 ТЫСЯЧ ДОЛЛАРОВ И 3 МИЛЛИОНОВ 900 ТЫСЯЧ КАРБОВАНЦЕВ 27 МАРТА 1995 ГОДА).

Приводятся цифры, факты с конкретными датами. Ну, бери и хватай клеветников за ушко – да в суды, чтобы заткнуть грязные рты. Ан нет. Стоит мертвая тишина в таборе БЮТ. И на все эти обвинения у Юлии Тимошенко лишь один ответ: она словно чеховскому Ваньке тычет в морду регионам селедкой, приговаривая: Межигорье, Межигорье. Ну, Межигорье. Есть суд, так туда и надо тыкать. Вот и выходит, что вместо судебных разбирательств лидер БЮТ предпочитает одеваться во все белое, надеясь на то, что ее электорат все простит и поймет. Но разве у каждого из нас не было в жизни каких-либо прогрешений?!

Скорей всего, и эти новые серьезные обвинения в свой адрес Юлия Владимировна оставит без ответа. Ну как можно спорить с самим Генеральным прокурором США. А ведь речь идет именно об этом.

10 декабря 2009 года Генеральный прокурор США Эрик Холдер подтвердил возбуждение уголовного дела против Павла Лазаренко в окружном суде округа Колумбия с целью конфискации

финансовых средств бывшего премьер-министра Украины на различных офшорных счетах. Всего предлагается конфисковать 762 миллиона долларов и 14 миллионов английских фунтов стерлингов. К этому заявлению прилагаются все необходимые документы с указанием банков и номеров счетов.

В соответствие с этими документами более половины сколоченной Лазаренко фортуны составляют отчисления, а проще говоря, откаты и взятки Юлии Тимошенко в ее бытность главой корпорации ЕЗСУ. Речь идет о сумме как минимум 502 миллиона долларов. Именно столько "газовая принцесса" перечислила на офшорные счета Лазаренко и его поделника Кириченко.

Самое скандальное в этой истории то, что Минюст США направил письмо в правительство Тимошенко с просьбой подтвердить заинтересованность в возврате этих средств в Украину. На юридическом языке это означает – заявить о своем участии в новом судебном процессе по поводу конфискации средств Лазаренко. В этом случае Украина могла бы претендовать на

львиную долю средств саккумулированных на счетах Павла Лазаренко. Напрасно в офисе генерального прокурора США Эрика Холдера ждали ответа от Украины: правительство Тимошенко словно воды в рот набрало. Понять молчание можно: ну разве мыслимо для премьер-министра Украины претендовать на возврат нашему родному украинскому государству средств, которые она сама перечисляла на счета Лазаренко. Признать такое – значит подтвердить самолично вывод следователей ФБР о том, что Тимошенко "была частью преступной схемы Лазаренко".

Вот почему мы надеемся, что порцию этих новых обвинений глава Кабмина Украины не оставит без комментариев, так как речь идет о возврате в страну без малого миллиарда долларов. Мы вымалываем и выпрашиваем эти деньги у МВФ, Юлия Тимошенко налево и направо раздает обещания по социальным выплатам и льготам, средств на которые в бюджете как не было, так и нет. А в это время в США лежат целехонькие 800 миллионов долларов, которые, скорей всего, уйдут на счета казначейства США – для выплаты пособий по безработице и других льгот американских граждан. Умеем мы любить чужих обездоленных, забывая о своих!

MIGNEWS

спецсправ Коваленка. Резолюция вимагає: «Отказаться за тяжестью совершенного преступления» - підпис - не читається; дата - 21 серпня. Але систему, яка набрала обертів - це вже не зупинило. 26 червня - захворів, 7 липня - попав у стаціонар колонії, без дати - акт лікарської комісії з висновком, що хвороба в умовах табору невиліковна. 11 серпня - висновок обласної комісії УМВД про скерування матеріалів до Прокурора, 11 серпня - постанова Прокурора про скерування їх до табірної суду, на якій вже згадана вище резолюція. Той, хто підписав під резолюцією, зрозумівши всю фальш затіяної гри на ниві хвороби, не захотів запламувати себе схваленням шитих білими нитками матеріалів. А може й сумління заговорило? Отже, 21 серпня - резолюція. 26 серпня - визначення табірної суду - достроково звільнити. 27 серпня - дата звільнення. Вражаюча оперативність системи у вирішенні цієї проблеми. Феноменально! Іншим, кого система не захищала, такі „вибрики“ не проходили. Одні, накопивши за місяці (а то й роки) десятки (а то й сотні) аркушів історії цієї хвороби, помирили, так і не дочекавшись позитивного, деколи навіть позитивного, вироку табірної суду; іншим, як правило - політичним, і при більш тяжких формах цього чи іншого захворювання, просто визначали: „оставить без удовлетворения”. Це також закінчувалося смертю ув'язненого. А якщо декому (за побутовими статтями) і приходило визначення про звільнення, то до самого звільнення минало немало часу, необхідного для подолання багатьох перешкод як об'єктивного, так і суб'єктивного плану, для залагодження різних формальностей. Є всі підстави вважати, що польській стороні про хід описаних вище подій, та про визначення табірної суду щодо Важева, не повідомляли. Отже: хай живе гуманна радянська влада!

Із архіву управління виконання покарань УМВС України у Львівській області: опис 113; 1947 рік; архівний №6; Пром. ОЛП-30; № особ. справи не вказаний. На довідці про звільнення (арк. 27 - обліков.) вказано - №5036

Мирослав ГОРБАЛЬ
ПОШУК-ЛВІВ

ПАМ'ЯТЬ

Під вивіскою боротьби з бандерівщиною творилися мерзенні злочини

НА ПЕРЕЛОМІ 1944-45 РР. ОХОРОНУ ОДНІЄЗ ДІЛЯНОК РАДЯНСЬКО-ПОЛЬСЬКОГО КОРДОНУ ЗАБЕЗПЕЧУВАЛА 6-ША ЛІНІЙНА ЗАСТАВА 13-ГО ПРИКОРДОННОГО ЗАГОНУ ВІЙСЬК НКВД. НАЧАЛЬНИКОМ ЗАСТАВИ БУВ ЛЕЙТЕНАНТ ВАЖЕВ ДМІТРІЙ КАПІТОНОВИЧ, ЩО НАРОДИВСЯ В 1916 РОЦІ У ЧКАЛОВСЬКІЙ (ТЕПЕР ОРЕНБУРЗЬКІЙ) ОБЛАСТІ. РОСІЯНИН, ЧЛЕН ВКП(Б) З 1940 РОКУ, ОСВІТА - 5 КЛАСІВ, ЗА ПРОФЕСІЄЮ - ТОКАР, ОДРУЖЕНИЙ. ПРОЖИВАВ У М. БОРИСЛАВІ, СІМ'Я НА АЛТАІ. У ВІЙСЬКАХ НКВД - З 1937 РОКУ.

Як свідчать документи, Важев, не вважаючи доцільним вступати в сутички з відділами УПА, що в ці дні переходили кордон, вирішив бої з УПА замінити розбоєм і грабунками мирних

селян, вдатися до звичного для себе способу спілкування з ними - вогнем і мечем. Отже, 30 січня 1945 року, під приводом переслідування „бандерівців”, він та 15 його підлеглих перейшли кордон, увірвалися в

польське село Плониське, спалили 14 домів і вбили 6 чоловік (в тім числі і 70-річного), які вибігали зі своїх домів, що горіли. Крики, стогони, плач і мольба жінок та дітей злочинців не зупинили. Хоч вони добре знали, що бандерівців у селі немає. Не гребували „доблесні” прикордонники і грабунками в цій ситуації. Прихопили з собою на заставу трьох коней, три корови, двоє телят та інше майно. А привласнені Важевим підосви і годинник, які він відібрав у місцевого громадянина, були вилучені у нього вже під час обшуку.

Щоб виправдати скоєне, складають фіктивний акт про те, що спалення домів та інші злочини були здійснені після обстрілу прикордонної застави бандитами і виниклого згодом бою, в якому було вбито 40 бандерівців. У фальшивому донесенні доповідає про ліквідацію банди. Суд у першу чергу звинувачує його у небальстві та бездіяльності, в наслідок яких він не тільки пропускав через кордон відділи УПА, але дозволив також

„бандитам” Здовичу і Куничку втекти за кордон.

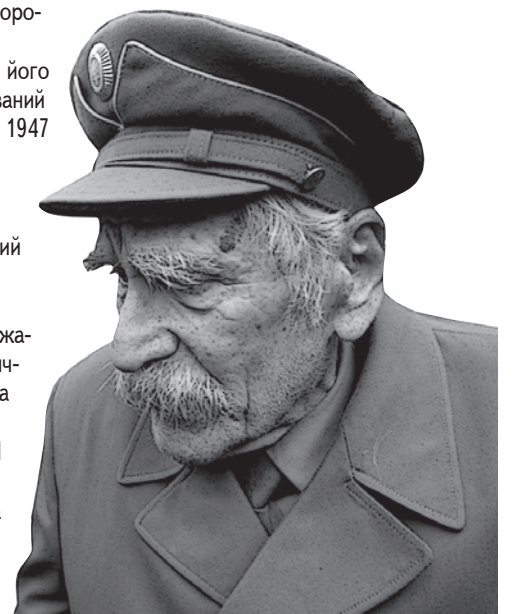
Здавалося б, що все тут ясно: завинив - відповідай за законом. Але більшовицька система не тільки передбачає, але і скеровує хід подій у бажаному і вигідному для себе напрямку. Проте запитань вистачає.

Злочин - 10 січня, арешт - 15 лютого. Чому? Вочевидь польську сторону заспокоїти не вдалося. Отже і суд має бути відповідним. І військовий трибунал військ НКВД Дрогобицької області робить своє засідання 25 квітня 1945 року відкритим, за участю прокурора і адвоката. Можливо і представники польської сторони були запрошені. Чим не демократія?

І справедливості торжествує! За статтею 206-17 п. «б» КК УРСР Важева засудили до вищої міри кримінального покарання - розстрілу. І записали: „Приговор окончательный, обжалованию не подлежит». Мабуть, не звернули уваги, що суд - то був - відкритим. Отже: „Хай живе радянський закон!». І полякам пельку заткнули.

Але система пильнує, вона не спить. Вже 26 травня 1945 року «трійка» із військової колегії Верховного Суду СРСР на чолі з сумнозвісним генерал-полковником Ульріхом у своєму визначенні, не дивлячись на повне підтвердження усіх злочинів Важева, але «...учитывая его беспорочную службу в войсках НКВД 1937 года и его раскаяние...» з заміною йому розстріл на... 10 років виправно-трудових таборів. Без позбавлення прав і без конфіскації майна. Служба ж бо

«беспорочная». А то, що у вироку було записано: «...за время своей службы проявлял бездеятельность и халатное отношение к исполнению служебных обязанностей...» ніякої ваги вже не мало і нікого не цікавило. Дальше - більше. 9 серпня 1945 року начальник УНКВД Дрогобицької області генерал-майор Сабуров (колишній партизанський командир) на підставі Указу від 07.07.45 зменшує термін покарання на 5 років - підпав під амністію. Але і цього мало. Можливості системи ще не вичерпані. Через депутата Верховної Ради РСФСР тов. Сіроткіна, Важев клопочеться про... помилування. Відчувши нахабну провокацію, система на посміховисько себе не віддала. 27 жовтня 1945 року клопотання було відхилено, що зрештою Важева не знеохотило. Він прекрасно знав, як діяти далі. Готуються відповідні характеристики і «невиліковна хвороба» На шляху «туберкульоза» його чекав прогнозований успіх. 27 серпня 1947 року рішенням спеціального табірної суду він був звільнений у Барнаул, до родини і це відбулося незважаючи на категоричну резолюцію на необлікованій постанові від 11 серпня. 1945 року заступника прокурора Львівської області із

Голодомор не трагедія? Для кого?

В МИНУЛОМУ ВИПУСКУ ЩОТИЖНЕВИКА «ВІК» ПИСАЛОСЯ ПРО ТЕ, ЯК УКРАЇНОФОБНА ВЛАДА ХЕРСОНА ВІДНОСИТЬСЯ ДО НАЙСТРАШНІШОЇ ТРАГЕДІЇ В ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ – ГОЛОДОМОРУ 1932-33 РОКІВ. МЕНШЕ НІЖ ЗА ДВА РОКИ НА РІДНІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ЗЕМЛІ БІЛЬШОВИКАМИ, КЕРОВАНИМИ ЛІДЕРАМИ ЧОМУСЬ В ОСНОВНОМУ ОДНІЄЇ ЕТНІЧНОЇ МЕНШИНИ, БУЛО ВБИТО МАЙЖЕ 10 МІЛЬЙОНІВ

УКРАЇНЦІВ. АЛЕ ДЛЯ ПРЕДСТАВНИКІВ МІСЦЕВОЇ ВЛАДИ ЦЯ ТРАГЕДІЯ МАБУТЬ НЕ Є ОСОБИСТИМ І ОСОБЛИВИМ ГОРЕМ. ТОМУ, ПІД ЧАС ОСТАННЬОЇ СЕСІЇ ХЕРСОНСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ 29-ГО СІЧНЯ ЦЬОГО РОКУ, НА ВИСВІТЛЕННЯ ПОДІЇ ГОЛОДОМОРУ В УКРАЇНІ, ПІД ЧАС ВІДКРИТОГО ГОЛОСУВАННЯ, ДЕПУТАТАМИ ХЕРСОНСЬКОЇ МІСЬКРАДИ БУЛО ВИДІЛЕНО АЖ ДВІ ТИСЯЧІ ГРИВЕНЬ!

Депутат С. Кириченко запропонував інший проект, в якому сума на вищезгаданий захід збільшувалась до 50 000 тисяч гривень з тим розрахунком, щоб на обласному телебаченні ХОДТРК «Скіфія» було показано хоча б декілька документальних фільмів про

події 1932-1933 років в Україні. Але, цей проект не був підтриманий тими, хто пройшов до влади по закритих партійних списках.

Нижче наводимо протокол голосування відхиленої пропозиції С. Кириченка, щоб херсонці по-іменню знали тих, для кого тра-

гедія українського народу не є трагедією їх особистого життя, їхньої нації. То ж і висновки нехай робить кожен, бо майже ніхто з пересічних херсонців не знає навіть прізвищ тих, хто носить депутатський мандат, та «захищає» їх права в нашому місті:

Питання: «Про затвердження Миської програми культурно-масових та мистецьких заходів на 2010 рік» (суб'єкт подання міський голова В.Сальдо)

Голосується пропозиція депутата Кириченка С.О. Рішення приймається БІЛЬШІСТЮ ВІД ЗАГАЛЬНОГО СКЛАДУ

- 1 Арав Олександр Абрамович - УТРИМАВСЯ
- 2 Арав Юрій Абрамович - НЕ ГОЛОСУВАВ
- 3 Барулін Федір Олександрович - ЗА
- 4 **Беліченко Алла Миколаївна - ПРОТИ**
- 5 Бережна Зоя Яківна - НЕ ГОЛОСУВАВ
- 6 Білоглазов Олег Владиславович - НЕ ГОЛОСУВАВ
- 7 Бородін Володимир Анатолійович - ЗА
- 8 Гаврилюк Віктор Григорович - ЗА
- 9 **Гельфандбейн Леонід Семенович - ПРОТИ**
- 10 **Гірін Віталій Леонідович - ПРОТИ**
- 11 Головка Павло Олександрович - ЗА
- 12 Головченко Ніна Миколаївна - ЗА
- 13 **Грибун Ігор Валерійович - ПРОТИ**
- 14 Дмитрієв Андрій Миколайович - ЗА
- 15 Добровольський Анатолій Миколайович - НЕ ГОЛОСУВАВ
- 16 Єремєєвський Володимир Юрійович - НЕ ГОЛОСУВАВ
- 17 Задніпрняний Андрій Вікторович - УТРИМАВСЯ
- 18 Іваницький Михайло Петрович - НЕ ГОЛОСУВАВ
- 19 Кириченко Сергій Олександрович - ЗА
- 20 Кліментенко Юрій Анатолійович - УТРИМАВСЯ
- 21 Колобов Михайло Степанович - НЕ ГОЛОСУВАВ
- 22 Костенко Лариса Геннадіївна - ЗА
- 23 Ломако Людмила Василівна - УТРИМАВСЯ
- 24 Лушников Андрій Леонідович - НЕ ГОЛОСУВАВ
- 25 **Маршак Ростислав Михайлович - ПРОТИ**
- 26 **Маслов Павло Євгенович - ПРОТИ**
- 27 Матковська Наталія Михайлівна - НЕ ГОЛОСУВАВ
- 28 Миколаєнко Володимир Васильович - ЗА
- 29 **Осолодкін Сергій Анатолійович - ПРОТИ**
- 30 Пастух Ігор Олександрович - ЗА
- 31 Петров Валерій Федорович - УТРИМАВСЯ
- 32 Погребний Юрій Борисович - УТРИМАВСЯ
- 33 Поливко Олександр Леонідович - УТРИМАВСЯ
- 34 **Присяжнюк Володимир Григорович - ПРОТИ**
- 35 Путілов Андрій Станіславович - НЕ ГОЛОСУВАВ
- 36 Путілов Станіслав Ісидорович - НЕ ГОЛОСУВАВ
- 37 Реміга Леонід Тимофійович - УТРИМАВСЯ
- 38 Ротов Сергій Володимирович - НЕ ГОЛОСУВАВ
- 39 Рябущенко Роман Геннадійович - УТРИМАВСЯ
- 40 Салтиков Олександр Сергійович - НЕ ГОЛОСУВАВ
- 41 **Сальдо Володимир Васильович - ПРОТИ**
- 42 Сіганевич В'ячеслав Григорович - НЕ ГОЛОСУВАВ
- 43 Собчук Сергій Степанович - УТРИМАВСЯ
- 44 Софіщенко Віктор Олександрович - ЗА
- 45 Тернавський Валерій Васильович - НЕ ГОЛОСУВАВ
- 46 **Теслюк Галина Василівна - ПРОТИ**
- 47 **Уманський Микола Гнатович - ПРОТИ**
- 48 Хаборський Сергій Михайлович - НЕ ГОЛОСУВАВ
- 49 Черепанов Ігор Олександрович - НЕ ГОЛОСУВАВ
- 50 Чуклов Станіслав Володимирович - НЕ ГОЛОСУВАВ
- 51 Шамайко Валерій Андрійович - ЗА
- 52 **Шкода Віталій Миколайович - ПРОТИ**
- 53 Шкода Сергій Володимирович - НЕ ГОЛОСУВАВ
- 54 Щербина Андрій Олександрович - ЗА
- 55 Ярич Юрій Васильович - ЗА

ВСЬОГО ПРОГОЛОСУВАЛО: 55
З НИХ:
ЗА: 14
ПРОТИ: 12
УТРИМАЛОСЬ: 10
НЕ ГОЛОСУВАЛО: 19
РІШЕННЯ НЕ ПРИЙНЯТО

Як бачимо, комуністи, ліберали-паціфісти, сальдівці, та продажні нашукраїнці-мультимільйонери традиційно проти інтересів української нації. Показово, що саме комуністи (у миськраді Херсона Беліченко, Маслов, Уманський), які вважають себе правонаступниками тої — есесерівської компартії сталінського часу, морально долучили себе таким голосуванням до причетності тим злочинам, які вже сьогодні СУД визнав злочинами проти людства та геноцидом цілого українського народу! На питання, пов'язані з так званним фашизмом, чинна влада виділила сотні тисяч гривень, а на висвітлення однієї із найбільших у світі драм знищення українців, тільки ДВІ ТИСЯЧІ ГРИВЕНЬ! А ці ж путілови, сальди, гірини вже зробили потужні недешеві заявки, що вони знов йдуть на вибори у місцеву владу 30 травня цього року! І що далі вони з нами будуть робити? А те, про що свідчить їхнє голосування з питання совісті нації — питання Голодомору!

Євген КОНОВАЛЕЦЬ

ПАМ'ЯТЬ

КРОВАВАЯ ЦЕНА ЗА АФГАН

ПРОШЛО УЖЕ ТРИДЦАТЬ ЛЕТ С ТОГО ПЕРИОДА, КОГДА НАШІ ВОЙСКА БЫВШЕЙ СОВЕТСКОЙ АРМИИ ОГРАНИЧЕННЫМ КОНТИНГЕНТОМ (КАК ТОГДА ГОВОРИЛИ В СМІ) НАЧАЛИ КРОВАВУЮ БОЙНУ В АФГАНИСТАНЕ.

ВЕЧНАЯ ПАМ'ЯТЬ ВОЙНАМ - ИНТЕРНАЦИОНАЛИСТАМ, ПОГИБШИМ В АФГАНИСТАНЕ

25 декабря 1979 года на всю жизнь останется в памяти моей!

В этой исповеди хочется рассказать о том, что пришлось мне испытать в тот день, как непосредственному участнику начала этих событий — 25 декабря 1979 года.

В то время я с семьей проживал в городе Алматы — бывшей столице Казахстана (Алма — ата). Зимние вечера там наступают быстро. Город с юго-запада опоясан вершинами гор Заилийских Ала — Тау, и солнышко преждевременно прячется за ними. День был светлым, солнечным, а вечер, не только своей темнотой, но и другими событиями остался навечно в памяти моей.

Где-то около 19:00 ко мне домой приехали из райвоенкомата:... «Собирайтесь на — УЧЕБНЫЕ СБОРЫ...». Затем был алма-атинский аэропорт и, спустя некоторое время, нас уже встречал аэропорт Ташкента.

Когда мы приземлились то увидели, что у здания аэропорта было много народу, в спешке переоблачаемых в камуфляжную форму. Тут же им выдавали боевое оружие и боеприпасы. Как потом мы поняли, это были такие же резервисты, из многих городов Казахстана, Узбекистана, Киргизии, Туркмении и т.д..

Всего 45 минут длился инструктаж, который проводил с нами представитель Генштаба, начальник отдела внешней разведки ГРУ — полковник Н.С. Старостин.

В этой беседе вместе с ним принимал участие начальник спецуправления КГБ СССР генерал Юрий Ароздов.

Перед сформированными батальонами была поставлена задача: по прибытию в Кабул немедленно отправиться в район расположения афганского диктатора Амина — дворец Дар — ульман, который на данный момент представлял собой неприступную крепость оппозиции.

Наш батальон, был соединен совместно с группами «Гром» (полковник Михаил Романов) и «Зенит» (полковник Григорий

Бояринов) — погиб трагически, принимал участие по захвату резиденции Амина. Он выполнял оборонительную функцию вокруг дворца. Командир батальона гвардии полковник Дмитрий Жемчужный, перед занятием обороны провел еще один, и последний, инструктаж личного состава!

Близился рассвет...Штурм начался!

Дворец охраняли свыше трехсот моджахедов.

Наш батальон вступил в прямую перестрелку. На моих глазах кричали и плакали тяжелораненые. Некоторые из них скончались на месте. Медпомощь на тот момент, только спустя некоторое время, оказывалась.

Штурмовали Аминовскую цитадель немногим 40 советских спецназовцев. Однако, меньше часа потребовалось спецгруппам «Гром» и «Зенит» чтобы выполнить приказ. Дворец был взят. Амин, выскочивши из спальни в одних трусах и с пистолетом в руках, был убит наповал.

Затем наш батальон проводил боевые операции по «Зачистке» как в самом Кабуле, так и в окрестностях.

Дни были страшными. Приходилось даже толком не отдыхать и ночью. И так почти около месяца. И только по прибытию регулярных войск СА, нас стали собирать домой.

За два дня до отправки домой, взвод в котором я находился, принимал боевое участие в одном из кишлаков. Там я получи тяжелое ранение. Был доставлен в госпиталь Ташкента, а через десять дней в Алматы.

В начале февраля 1980 года, в Алматы из 240 резервистов возвратилось живыми 198 человек, в т.ч. 32 раненных. 42 человека были доставлены в цинковых гробах. Похоронили их на общегородском кладбище в братской могиле, взяв расписки от родителей о неразглашении тайны обстоятельств смерти сыновей.

Вот так началась эта почти десятилетняя война в Афганистане.

Собственными глазами мне пришлось видеть смерть. На всю жизнь я остался инвалидом. Не знаю сколько мне еще придется прожить, но я очень стремился за последние годы сделать то, чтобы увековечить память погибших в Афгане.

В 1995 году я приехал на ПМЖ в Херсон. С головой окунулся в общественную деятельность Херсонской областной организации (ветеранов Афганистана (воинов — интернационалистов).

В один из дней у меня родилась мысль написать книгу памяти о погибших в Афгане ребятах из Херсона и Херсонской области. Не из легких для меня была эта задача. Я на протяжении полугода собирал документы, встречался с родителями погибших. Материнские слезы бороздили душу мне. Я иногда плакал вместе с родителями при посещении могил ребят на кладбищах.

Встречался с одноклассниками, учителями, соседями погибших ребят.

Материал, для написания книги, был собран. А средств для издательства не было. Я обходил около 45 фирм, предприятий, встречался с руководителями и беседовал с предпринимателями. Спасибо им за то, что оказали помощь.

В 2003 году из печати вышла моя книга: «Згадаймо їх поіменно». Мне казалось что я выполнил священный долг перед погибшими, перед их родителями и пред Господом Богом.

Каждый год, отмечая день вывода войск из Афганистана, за скудным столом, собираются боевые побратимы, побывавшие там «За речкой», помянуть третьим тостом погибших ребят. Царствие им Небесное!

Склоняю свою седую голову перед родными и близкими, чьи сыновья не вернулись живыми домой. А тем, кто остался в живых, желаю крепкого здоровья, долголетия, счастья, удачи и земных благ!

Василий Иванович ДАВИДЕНКО
инвалид войны в Афганистане